

en driftig viel Steven in: „Natuurlijk nicht, maak het haar toch niet lastig met je dom gevraag.”

O, hij vond iets moois in al die treurigheid en zonder er ooit met zijne moeder over te spreken, voelden ze zich als het ware gewijd door dat groote verdriet. De menschen hadden eerbied voor die twee. Ze droegen het zoo stil, zoo waardig als martelaren. Wanneer de kerk uitging, voegden ze zich nooit bij de pratende groepjes op den Brink, maar dadelijk na den dienst gingen ze met langzame, statige passen naar hun Heihuis, ver van het dorp, ver van de menschen, dáár in de verte naar het eenzame Heihuis, midden in de heide, alleen met hun groot verdriet.

„De tijd . . . het moet uitslijten.” had de dokter gezegd.

„Maar het blijft hetzelfde,” zuchtte nicht Matje „en ze maakt van Steven zoo'n onnatuurlijk, ziekelijk kind, hij is al te vroeg van school gekomen ook en dan die angst die ze bij tijden voor den jongen heeft. Er groeit nooit een flink, gelukkig mensch uit hem.”

„De tijd . . . geduld maar, Matje!”

Maar de tijd kon niets doen. Zonder het bepaald te willen of te weten, voedden moeder en zoon hun verdriet.

„Steven, blijf bij me, ga niet mee hooien, als er eens een onweer kwam en je werd getroffen,” of „Steven, ik ben weer zoo gejaagd, ik hoor, dat er keelziekte in het dorp is, hoestte je van morgen niet erg?”

„Neen, moeder, toch niet.” Soms kwam zijn jeugd even boven en lachend klonk het: „mensch, je zoudt me ziek maken.” maar meestal gaf hij toe met een gevoel, dat hij haar ontzien moest; haar grijze haren, haar matte, treurige oogen gaven hem soms ineens een allerakeligst, slikkerig gevoel. Moeder en hij waren nu ook eenmaal anders, gansch anders dan alle anderen. Hij moest eerbied hebben voor haar groot verdriet en met iets beschermends en onge- woon zachts ging hij naast haar zitten, wijs pratend over allerlei ziekten en andere onheilen.

In het dorp kwam hij weinig, alleen in de kerk en op de catechisatie, maar langzamerhand kreeg hij een vijandig gevoel tegen al die vroolijke menschen, zelfs tegen dominee, omdat die eens tegen het bijgeloof had gewaarschuwd en het dom en gevaarlijk noemde. O, hij zelf geloofde niet aan heksen of spoken, natuurlijk niet . . . maar . . . er was toch wel iets van aan, dat voorgevoelens bijna altijd uitkwamen, dat er tekenen waren, waar je precies op afgaan kon en hij luisterde met wijde, open oogen naar de verhalen van nicht Matje Heere, zulke griezelige verhalen; van schijndooden, die hun kist open maakten en de vreeselijkste geluiden uitstootten, zelf had ze 't gehoord, als meisje, toen ze eens 's avonds laat langs het kerkhof kwam . . . of, van mollen, die onder het huis van Matje's broer doorgroeven en . . . drie dagen daarna was hij dood . . . van een rad, dat hard draaiend over de hei ging, heelemaal uit zich zelf . . .

„Kom, 't zal een wiel van den wagen van dronken Gijs zijn geweest, die is verleden juist hier in den omtrek op hol gegaan”, lachte Nelia, terwijl